

was tot zo'n twee kilometer van de koppen. De prikken zwemmen stroomopwaarts naar de koppen om te paaien. Het vermoeden van de ecologen was dat het moerassige substraat, dat vijfhonderd meter stroomopwaarts de stroom afremde, er voor verantwoordelijk was dat het zuurstofgehalte in het water te gering werd voor de prik en dat ze daarom niet verder stroomopwaarts zwommen. In 2016 heeft het waterschap Vallei en Veluwe dat deel van de spreng handmatig uit laten diepen zodat er zo min mogelijk verstoord werd. Dit jaar zijn de prikken de koppen al tot op vijftig meter genaderd. Ze zijn paaiend aangetroffen en we kunnen nageslacht verwachten.

Oude Beek

De Oude Beek verschilt van de andere sprengen Het is een natuurlijke beek die niet tot het "Griftsysteem" behoort en uiteindelijk uitmondt in de IJssel. Er is vlak bij de bronnen heel vroeg in het jaar éénmaal prikkenpaai waargenomen. Een kilometer of drie stroomafwaarts in een deel van de beek van zo'n tweehonderd meter lang, dat ligt na een waterval die veroorzaakt wordt door de molengoot van een oude watermolen, zijn de meeste paaiende prikken waargenomen. De beek ligt hier vrij diep, stroomt hard, is redelijk breed en er zijn nogal wat waterplanten. In tegenstelling tot de sprengen

Vrijwilligers van de Werkgroep Sprengen en Beken helpen bij het terugplaatsen van beekprikken. (Foto: Frank Spikmans)

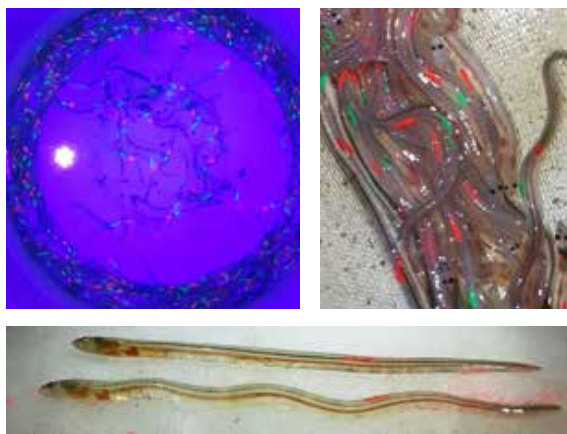
waar we "op zicht" hebben geteld zijn we hier dóór de beek gelopen om te tellen. Hier zijn elk jaar de grootste aantallen paaiende prikken te vinden. Het zou daarom interessant zijn om beekeigenschappen van de paaiplek in de Oude Beek te vergelijken met andere paaiplekken.

Theo Kuipers

KNNV Apeldoorn, Werkgroep Sprengen en Beken

Glasaaldisco in Scheveningen

De meeste vissen in Nederland staan niet bekend om hun kleurenpracht. Extreem is de jonge aal, ook wel glasaal, je kijkt er namelijk dwars doorheen! Glasalen trekken vanuit zout water het zoete water binnen, waarna ze pigmenteren. Natuurlijk moeten ze dan geen blokkades tegen komen. Daarom is op de grens van zoet en zout bij Scheveningen in 2011 een vispassage aangelegd bij de Keersluis en Gemaal Schoute.

Dit jaar is samen met het Hoogheemraadschap van Delfland, Wageningen Marine Research en de vrijwilligers van Team Scheveningen gekeken hoeveel glasalen er zitten, hoe lang de glasalen voor het complex blijven liggen en hoe snel ze er doorheen kunnen trekken. Hiervoor wilden we de glasalen bij terugvangst kunnen herkennen, aan de voorkant met een kruisnet en aan de achterkant met een fuik. Maar hoe doe je dat bij een doorzichtig aaltje van 7 cm lang en 2 mm dik?

We hebben daarom op zes avonden ruim duizend glasaaltjes, die in de haven voor het gemaal gevangen werden, voorzien van een VIE-tag. Dit is een klein fluorescerend merkje, dat met een dunne naald onder de huid wordt ingebracht. Zo konden we met een UV-lamp heel makkelijk de glasaaltjes met een groene, rode, blauwe, oranje, rood/groene of oranje/blauwe tag tussen de 'neutrale' soortgenoten tellen. De herkenbare glasalen leerden ons dat ze langer dan gehoopt voor de Keersluis 'hangen' en dat ze er vrij lang over doen om door de vispassage te trekken. De resultaten van het onderzoek worden nog verder uitgewerkt. We hopen dat deze informatie en de aanbevelingen die er uit volgen verbetering van de intrek mogelijkheden voor glasaal opleveren.

Martijn Schiphouwer & Sanne Ploegaert